

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN. Prijs per regel... fr. 1.00... fr. 2.00... fr. 3.50...

RUKKET EN REDACTIE: DRUKKERIJ COLLE... (Naaml. Maatch.)... HONK DER REGULIERENWAL... Postboks rekening n. 91966... Telefoon 13... Abonnementprijs: fr. 15.00 per jaar...

De personen die een abonnement op 'DE POSTRIJDER' nemen voor het jaar 1934, ontvangen het blad kosteloos van den dag hunner inschrijving tot 31 December aanstaande.

Wie waarborgt nog onze Onafhankelijkheid?

Hitler, die meester is in Duitsland, en er meer te zeggen heeft dan het ooit aan Bismarck, den « ijzeren » kanselier eegnd was, heeft zich met veel beslag teruggetrokken uit den Volkenbond. Het gebiede juist op het ogenblik dat er een klaar en duidelijk ontwerp van ontwapening ging voorgelgd worden, waardoor elk land zich verbuilen moest om geleidelijk zijne wapeningen en zijne oorlogsmunitie te vernietigen.

Duitsland staat nu geheel afgezonderd onder de volkeren, en verwekt ieders wantrouwen. Overal wil men zich tegen het dreigend gevaar beschutten, en met een zekere angst worden de gebeurtenissen gadeslagen. « Op zijn hoede zijn ! » is het wachwoord.

Als wij over militaire zaken schrijven, denken wij altijd aan den kreet, die in 1918 op het einde van den oorlog, toen de Duitse vijand in alderijl naar zijn eigen land moest weeten vluchten, uit alle borsten ontsloeg: — Weg met den oorlog! Oorlog aan den oorlog!

Na den oorlog werd er op eene dubbele wijze gezorgd voor België's vrijheid en veiligheid. Eerst en vooral werden wij door de internationale overeenkomst van den Volkenbond beschermd tegen ALLEN vreemden aanval, van waar hij moge komen en daarbij, werd Duitsland, dat een eerste maal in 1914 zijn misdadigen aanslag tegen ons gepleegd had, verplicht zich schiel volkomen te ontwapenen. Aan ons Belgen, scheen het daarmede niet voldoende; en uit vrije keuze hebben wij een der waarborgers bijgevoegd, namelijk het akkoord met de militaire overheden van Frankrijk, die bij een gebeurtenis Duitse aard, zich met onze eigene legeroversten moeten verstaan en met hen samenwerken.

Sindsdien was Duitsland zelf in den Volkenbond getreden, en weldra kwamen de beruchte tractaten van Locarno tot stand. Voor hetgeen ons land aangaat mag men te eenigzins vergelijken met de tractaten van 1839, vermits de groote mogendheden: Engeland, Duitsland, Frankrijk en Italië nogmaals onze vrijheid en de onschendbaarheid van onze na-oorlogse grenzen volkomen waarborgden. Tusschen beide is er nochtans een groot verschil: in 1839 werd immers de « ONZIJDIGHEID » aan België opgedrongen, terwijl de tractaten van Locarno te integendeel als afgeschaft beschouwen.

aan zijn handteeken, bijzonderlijk voor wat België betreft.

Wij lieten hooger opmerken dat de tractaten van 1839 ons vijf en zeventig jaar geveerwaard hebben van allen oorlog en allen vijandelijken inval. In 1870, bij den Fransch-Duitschen oorlog, toen Bismarck de almachtige kanselier was in Duitsland, heeft het voorwaar weinig geschied, en dat onze grenzen geveerheidg bleven, ging schier als een soort mirakel door. Vroeger had de Fransche keizer Napoleon III geleerd op België, dat hij gaarne bij het Fransche grondgebied zou ingelijfd hebben; het lukte hem echter niet, omdat Engeland er zou tusschengekomen zijn. Om de gruwelen van den oorlog te kennen hebben wij moeten wachten tot 1914, toen Duitsland zijn eerewoord verbrak. En seffens verklaarde Engeland, dat zijn plicht getrouw bleef, den oorlog aan den meeneedigen Duitse Keizer, Wilhelm II.

Zoo zou het nog gebeuren, indien een nittigheids bandiet onze grenzen duride bedreigen. Ditmaal hebben wij niemands te vrezen vanwege de Fransche Republiek, die zich teverden houdt met hetgeen zij heeft en na den oorlog wedergevoeren heeft. En dank zij de militaire overeenkomst, die tusschen ons en de Fransche overheid gesloten werd, is het zeker dat de verdediging van onze grenzen beter voorzien en voorbereid is dan in 1914. Een langten tijd hebben wij dan vruchteloos naar de Fransche hulp uitgezien; zoo zou het niet meer voorvallen, indien Duitsland nog eens een bandieten-aanval tegen ons wilde beproeven.

Duitsland met den meekloozen Hitler aan het hoofd, is, in de huidige omstandigheden, de eenige vijand waarvan wij iets van dien aard te duchten hebben. Het is wel om niet op 't onverwachts overrompeld te worden, dat men de forten van de Maas wederom in orde heeft gebracht, en dat men nu onze grenzen zelf schikt te versterken.

De slotsom is dat onze onafhankelijkheid nu ten minste even goed gewaarborgd is als in 1914: zij is het zelfs beter, want wij hebben meer zekerheid dat Engeland onverwijd de wapens nemen zou, en dat Frankrijk ons, zonder dalen, ter hulpe zou snellen. Ons eigen Belgisch leger is overigens sterker dan in 1914, en zou even dapper zijn plicht vervullen.

Als wij over militaire zaken schrijven, denken wij altijd aan den kreet, die in 1918 op het einde van den oorlog, toen de Duitse vijand in alderijl naar zijn eigen land moest weeten vluchten, uit alle borsten ontsloeg: — Weg met den oorlog! Oorlog aan den oorlog!

Die kreet is nog de onze; en alle middelen moeten in het werk gesteld worden om de oorlogsramp te verhoeden en allen vechtersbazen met of tegen dan te doen gerust blijven. Den oorlog vermitschuen wij, en indien wij nog ooit ten strijde trekken, dan is het, juist gelijk in 1914, enkel en alleen om ons te verdedigen en om een vreemden bandiet te beletten in ons land binnen te breken en hier nog eens te beginnen branden, plunderen en moorden.

Een Woordje Levensgeschiedenis

Wanneer men een oogslag werpt op de huidige samenleving, dan moet men uitroepen met den grooten Vlaamschen dichter A. Rodembach: « Heleas ! waar is der ouden fierheid nu geveeren !... »

De huidige Westersche beschaving is haeren val nabij, indien er geen moedige werkmans handen het werk tot herleving en herwording aanvat. De Westersche beschaving is tot haar bloei gerezen, lijk de Romeinse het was, zestien eeuwen geleden. Rome was toen groot en machtig, bijna heel Europa, het Zuid-Westen van Azië en Noord-Afrika, had het overwonnen; Rome was rijk door den veroverden buit, en het volk door weelde omhuld, kreeg afschuwen voor het werk en verlustigde zich door alle zinnelijken genot; het Romeinse volk had alle fierheid verloren, alleen één kreet weergalmd tusschen de muren van Rome: « Panem et Circenses » (brood en spelen). Rome lag diep verzonken in den drang der zedeloosheid. De Barbaren kwamen den Rijn over en vielen de Romeinse Staten binnen; Rome kon zich niet meer verdedigen, het rijk was te zwak; toen grepen de volkverhuizingen plaats. Dan leverde het Westen een droef schouwspel op. Daar lagen de Romeinse

bevolking en de Germanen overhoop, de oude Romeinse steden met het meerenlidel hanner kerken en gebouwen geplunderd of verwoest door het Barbarengeweld. En het waren de Pauzen die de vraag stelden: Wat te doen om de maatschappij te redden!

Er waren drie oplossingen mogelijk: 1. Het aangevallen rijk weer oprichten; 2. De vermeteling te bewerken tusschen de oude beschaving en de nieuwe volkeren; 3. Zich moedig naar de Barbaren richten om hen te bekeeren en te beschaven. De zaken ziende op zeuten afstand, is het gemakkelijk, de derde oplossing als de goede te kiezen, doch te dien tijde was dit zoo klaarblijkend niet; veel doorzicht was noodig om te zien dat de oude maatschappij onwederroepelijk was verloren en de versmelting der volkeren onmogelijk, want de Romeinen verachtten de Barbaren, die vreemd bleven aan de beschaving en enkel maar een vernis aannamen door navolging van titels of kleeddracht. Een enkele zaak werd zekerheid, dat de Barbaren weldra de Romeinse verovering overnamen, en werden zij niet gereed, nog veel dieper zouden verzonken dan ooit de Romeinse maatschappij gezonken was.

Tot hare groote glorie trad de Keik onder geleide van Paus Gregorius VIII, den Groote, als redster op, om de Barbaren te bekeeren en te onderwijzen en ze te redden met de oude beschaving. De Romeinse schamden zich voor handwerk, de kloosterlingen brachten het in eer; de predikers onderwezen de Barbaren.

Deze kenden den schat der wetenschap en letteren niet en zouden alles onmedeogend vernietigd hebben, maar de monniken bewaarden hem veilig voor de latere geslachten. Rond de abdijen scharden zich de onbeschaafde heiden, leerden er God kennen en hun eigen welzijn met dit der maatschappij bevorderen.

En na zooveel eeuwen is de Westersche beschaving ongewassen in volles bloei; maar hoe groter den bloei, hoe nader den val. Het huidige Europa lijk het verleden, het draagt den vloek van broederrijd en verachting voor het kind, het mist kent de liefde tot de vrouw en vergriipt zich aan de blanke reinheid, de stem der Pauzen en Bisschoppen wordt, als scheidsrechter der geschillen tusschen Staten opgezeten, niet emer erkend, men blijft doof aan de vermaningen van Christus Stedehouder in deze moeilijke tijden.

Conferenties worden gehouden en men kan maar tot geen oplossing komen, waar om: omdat de Paus er als opperhoofd gebannen is; de schrikkelijke krisis dreigt heel Europa op economisch gebied, maar nog veel erger zwaait zij den scepter op zedelijk gebied; waardoor? Omdat den raad en de vermaningen van den Paus miakend en in den wind geblazen worden.

Wij Europa zijn val ontkomen en de beschaving gered worden, dan dient er een anderen levensweg opgegaan: de hogere standen, welke de lagere na-aapt, zouden een hooger ideaal van zelfbewustzijn en zielgrootheid moeten tot richtsnoer hebben dat voor de lagere klasse een spoorslag zou wezen tot heropstanding. Wij Europa gered blijven van de ineenstorting zijner beschaving, die eeuwen geveerd heeft om zulks een bloei te genaken! Wil Europa gered blijven van het gele gevaar, dat het Westen eensdaags met overrompeling zal bedreigen; wil Europa de heerschende krisis zien afnemen en geveerwaard blijven van den kanker der verrotting die de samenleving tot proef beloofd, dan dient er eerst en vooral gehoor gegeven te worden aan de stem van Z. H. den Paus, den vader der katholieke wereld en teruggekeerd tot Hem, den Schepper en Geveer van alles. En lijk de Kerk zich vroeger richtte tot de Barbaren tot het redden der beschaving, richt zij zich nu tot de jeugd en tracht organisaties tot stand te brengen, waaruit het volk zou geleid en gestuurd worden op den weg tot het veroveren van zielereinhed en levensbloei.

Oorlog of Vrede

EEN ONGEZONDE STAAT VAN ZAKEN OVER HEEL DE WERELD.

De economische krisis welke zoo schrikkelijk voort blijft woekeren, wijst op een toestand die verre van normaal is. De misverstanden in de wederlandsche betrekkingen zijn ook een uitdrukking van een abnormale toestand. Het is anderzijds kenmerkend dat alle pogingen voor verstandhouding tusschen de volken, ten einde dien ongezonden staat van zaken te doen verdueren, regelmatig schipbreuk lijd. Alles wat ervoor gedaan wordt, schijnt niet meer nut te hebben dan water pompen in een mande. Men heeft sedert lang de oorzaken van de krisis uitgeplust en de heemiddels gewikt en gewogen, maar wat er van een doelmatige toepassing in huis is gekomen, kan in de weegschaal van een kruidenierkeren geworpen worden. Om de dingen te zeggen gelijk ze zijn, we staan voor een ontredende wereld die precies in de duisternis tast naar een uitweg, gelijk een blinde die naar de kleuren slaat. De wereld springt op kruiken, is een wijze van zeggen welke buitengewoon wel past op de huidige omstandigheden. Het is vroeger nog gebeurd, Of het ooit erger

gesteld was dan thans, mag betwijfeld worden.

We kunnen niet waarden aan den last om een gewaagde vergelijking te maken: die wereld zit er thans uit als de oude knol van een dronken voorman; beest en geulder, te zwaar bevracht, zwijmelen hotsebotsend over een lompe baan.

In den loop van den Zomer rees de hoop op een beteren koers der wereldgebeurtenissen. Dit was toen te Londen de economische konferentie die de vertegenwoordigers van alle beschaaftde volken der aarde vereenigde. Helaas, de hoop is verwoeden gelijk een rook uit de schouw, de verwachtingen werden niet verwzenlikt en neederdigen is de economische toestand in veel gevallen nog erger geworden.

De economische oorlog sedert jaren aan het woeden, werd inderdaad nog verscherpt om de ooperse wet van landen en volken is de zelfzucht gevonden, hoewel men overal a'erbwest weet dat juist deze zelfzucht aan elk in 't bijzonder en aan allen in 't algemeen de grootste nadeelen berokkent. Men kent de dwaling, doch men wil er niet van terugkeeren en ze zal eerst tot op den bodem uitgeput worden.

De economische wereldkonferentie is dus feitelijk een bron van ontgoehelingen geweest, precies zoals het ' geval was met de ontwapeningskonferentie, welke maanden en maanden aangeslept heeft om op den duur uiteen te springen gelijk een zeepbel omdat Duitsland er de deur dicht sloeg en tevens den Volkenbond verliet. Ook deze Volkenbond is tot hertoe een ontgoeheling geweest en degenen die er een andere meening op nahoren, zijn voorzeker licht teverden te stellen.

We hebben onderwijl op Zondag 12 November een oerle morgen wagen op de gestaltes van Duitsland, waar de kiezers waren opgeroepen om te zeggen of ze de politiek van Hitler goedkeurden en aankleven. Meer dan 40 miljoen menschen hebben daar « ja » gestemd en den Führer vrij spel geveeren.

Het riakt erger aangebramd. Wie zou durven beweren dat Hitler rechtzinnig is als hij schreeuwt, dat hij den vrede wil? Het schijnt ten minste dat hij den vrede wil door aerechtsche middelen. Nadat Duitsland zijn schulden reioehoud heeft, vond het er profijt bij het vreemd toeged te blokkeeren. Wie heeft op die uitdaging geantwoord? Is men Duitsland met levers binnen gerukt? Werd het Reich aangevallen? Waarom dan eischt Duitsland dat de andere landen ontwapenen? En zooniet, waarom dreigt het zelf te herbevangen?

Het is een sluw berekende bedriening welke geuit wordt door een land, dat nog geen twintig jaar geleden den wereldoorlog onttekende, waardoor meer dan een en vijftig maanden de moordpartij op groote schaal den vrijen taugel mochten viere. Is er een herhaling op komst van het meest monsterechtis bedrijf dat ooit in de wereldgeschiedenis werd geboekt? God behoede het.

Men mag wel zeggen dat Hitler de weegschaal van oorlog en vrede in de vuist houdt. Langs welken kant zal hij ze laten overhellen? De ongezonde staat van zaken over heel de wereld stemt tot diep nadenken en tot vreezen.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Kluizenaar overvallen. — DE AANRANDEERS OP DE VLUCHT GEDREVEN DOOR DE NOODKLOK. — Bij Rodos, in het kanton Vinca, had een kluzenaar Pater ierre, zich bij het vallen van den nacht gesloten in zijne cel zoals iederen avond. Twee onbekenden kwamen een weinig later aankloppen en vroegen dat hij zou opendoen. Op de vraag van den kluzenaar of zij brave lieden waren, antwoordden de mannen: Doet eerst open, dan zal zij het zien. Toen de Pater weigerde begonnen de onbekenden de deur open te breken en losten zelfs revolvershots. De etnijt begon dan de noodklok te luiden, waarop de bewoners uit de omliggende dorpjes ter plaats kwamen en de bandieten op de vlucht dreven.

AMERIKA.

Een nieuwe stratosfeeracht. — LUITENANT SETTLE BEREIKT EEN HOOGTE VAN 17.700 METER. — Luitenant Settle die over drie maand een stratosfeeracht wilde ondernemen, doch die toen jammer mislukte, heeft thans opnieuw eene poging gedaan en ditmaal is zijn waagstuk geslaagd. De stratosfeerballon van den luitenant steeg Maandag ten 9:27 uur op te Akron (Ohio). Alvorens op te stijgen, had de luchtdoelverkeer dat hij niet nooger dan 58.000 voet zou stijgen en zich waarschijnlijk zou ophouden op 53.153 voet, welke de hoogte is bereikt door professor Piccard in 1932. Te oordeelen naar de richting van den wind zou de ballon naar Pittsburgh gedreven worden, en misschien naar de kust van den Atlantischen Oceaan. Luitenant Settle schikte weer te landen bij zonsopgang. Major Chester Foreney, der Amerikaanse marine, die luitenant Settle vergezelt is een gekoold wiskundige. De luchtdoelers hadden zekere eenzellige levende organismen meegenomen, om op deze den invloed der cosmische stralen te gaan. Met hetzelfde doel moesten zij

ook vliegen meemenen, doch deze werden te laat tijdig uit Chicago toegezonden. De zeldzaamheden hadden namelijk willen onderzoeken of de cosmische stralen invloed hadden op het geslacht der vliegen.

Nadat de stratosfeerballon eene hoogte bereikt had van ongeveer 17.700 meter, begon hij spoedig te dalen, daar de luchtdoelers kost wat kost met den zonsopgang op de aarde wilden terug zijn. Het rekord van den Russischen ballon is dus niet geklopt.

De vorige stratosfeerachten. — Ditmaal dus is Settle in zijn stratosfeeracht geslaagd. Op 5 Augustus laast had de Amerikaanse luitenant te vergoefs getracht het waagstuk van professor Piccard na te doen. Hij had toen met moeite eene hoogte van 15000 meter kunnen bereiken. Toen hij de klep van zijn slaaf had gespenel om dezen in de ruimte te stilstand te brengen, had hij deze niet meer kunnen sluiten, met het gevolg dat hij vrij onzacht landde te Chicago.

Op 30 September laatst ondernamen de Russische luchtdoelers Rokofiev en Bernbaum te Moskou eveneens eene stratosfeeracht aan boord van den ballon « U. R. S. S. ». Zij bereikten eene hoogte van 19.000 meter en klapten aldus het rekord van professor Piccard die in Mei 1931 eene hoogte van 15.751 meter en in Augustus 1932 16.500 meter bereikte.

De landingsplaats. — Nadat luitenant Settle gemeld had dat hij neergekomen was bij Salem, werden onmiddellijk opzoekingen gedaan in 't Zuid-Westen van den Staat New-Jersey, vooral in het bosch dat zich rond Salem uitstrekt. Gansch den nacht door werden de opzoekingen voortgezet. Er woei een zwakke wind van acht kilometer per uur, komende uit westelijke richting. De weerkundigen dachten niet dat de ballon naar de zee gedreven werd.

Te Bridgetown neergekomen. — Verre van Maandag bij valavond te dalen, is de ballon van luitenant Settle gansch den nacht blijven voortzweven, en is slechts Dinsdag morgen te 4.50 uur geland te Bridgetown.

— Ook een middel om de werkloosheid te bestrijden. — De briefwisselaar van de « News Chronicle » meldt uit New-York, vermenen te hebben, dat de nieuwe burgemeester, La Guardia, het plan vooruut gezet heeft, New-York in een vooroorlogisch Weenen te herscheppen.

Langs de Harlem zou hij een reeks van groote drankgelegenheden laten bouwen, in open lucht en overdekt, waar men gealkoholiseerde dranken zou kunnen verbruiken in een vroolijke atmosfeer.

La Guardia zei, dat het uitvoeren van dergelijk plan, reeds sinds 30 jaar zijn « droom » is. Hij heeft toen Weenen bezocht en werd getroffen door de vroolijkheid, die er heerschte en de gematigdheid waarmee in deze lokalen gedronken werd.

Het oprichten van deze nieuwe drankgelegenheden zou er overigens ook toe bijdragen werk te verschaffen aan een groot aantal personen, die door het drankverbod met werkloosheid geslagen werden.

— Erkennung van de soviets. — De Nieuwe Wereld biedt tegenwoordig de Oude Wereld het schouwspel van een volslagen ontredender en machteloosheid tegenover de economische krisis. Amerika, het land van belofte, de macht van den dollar, weet niet meer van wat hout pijlen te naken. En het schijnt dat de diktatoriale maatregelen van President Roosevelt de ontredender nog groeter maken. En nu meent Roosevelt dat hij den toestand zal kunnen redden met de officiële erkening van de Soviets, daar hij hoopt in Rusland een onmetelijk afzetgebied voor handel en nijverheid te vinden.

Dat afzetgebied bestaat er, inderdaad, maar het zal noch kan Amerika eenerlei voordeel opleveren, daar dit afzetgebied niet betaald en daar de meesters van Rusland den voorogezetten wil hebben geen enkele humner verbintnissen na te leven. Engeland heeft dat reeds ondervonden. En de Soviets steken hun kwaden wil op eeren stoelen noch banken. Immers, Mensjinsky, hoofd van de Geuep, verklaarde onlangs uitdrukkelijk:

« Zoolang er dwazerikken en stoemeriiken bestaan om ons handteeken ernstig op te nemen, en om dit handteeken vertrouwen te verleenen, moeten wij alles beloven wat men van ons vraagt en wat men van ons verlangt, op voorwaarde dat wij in rulling van die beloften iets taatsbaars kunnen bekomen ».

Dat is toch duidelijk gesproken. De soviets zullen natuurlijk in Amerika iets taatsbaars bekomen; zij hebben behoefte aan alle handels- en nijverheidsprodukten, waarvan zij in Amerika voorraad genoeg zullen vinden. Maar de soviets koopen nooit op comptant, doch altijd op krediet. Zoo trachten zij de vreemde kapitalisten in hun raderwerk te krijgen. Eens een ontzaglijk krediet bekomen, leggen de soviets het zoo aan boord, dat zij nooit betalen en al de termijnen laten vervallen. Zij beloven maar altijd te zullen betalen en vragen maar altijd nieuwe leveringen of krediet bij. En uit vrees hun geld voor goed kwijt te geraken, geven de vreemde kapitalisten maar altijd toe.

Is het op die manier dat Roosevelt, de krisis meent op te lossen? In zijn eigen land ontbreekt het hem nochtans niet aan waarschuwingen. Aldus schreef dezer dagen Norman Tallentire, leider der Amerikaanse Kommunisten, het volgende: « Sommigen denken dat de officiële er-

kenning van de soviets een einde aan de krisis gaat stellen.

« Wij willen u niet bedriegen en wij willen evenmin dat gij u daaromtrent begoochelingen maakt. Volgens het tweede vijf-jarig plan hebben de soviets beslist: voor 250 miljoen dollar aankopen te doen in den vreemde. Welnu, zelfs indien gansch den bestelling in Amerika wordt gedaan, dan zou het ons nog onmogelijk zijn zestien miljoen werklozen arbeid te verschaffen, want, om de Russische bestellingen uit te voeren zijn er slechts enkele duizenden arbeiders noodig. Wij verklaren rondut dat de erkennung van de soviets aan de krisis niets zal verhelpen ».

Dat is de verklaring van de bolchevisten zelf. Roosevelt moet zich dus geen begoochelingen maken. De handel met de soviets kan de krisis slechts verschepren, daar hulle aankopen nooit zullen betaald worden. Bij al hun vorige droeve befaamdheden van barbaarsheid, voegen zij ook deze van aftruggelarij en afzetterij.

ENGLAND.

Het Engelsch parlement. — REDE VAN DEN KONING. — Dinsdag morgen heeft te Londen de plechtige opening plaats gehad der nieuwe zitting van het Engelsch parlement, met den traditioneelen koninklijken stoet.

De koning en de koningin begaven zich in de historische « golden coach » (gulden koets) door 8 paarden getrokken en omgeven door lakseien in schitterend livree, van het Buckingham Palace naar het Parlementsgebouw. Deze zelfde plechtigheid geschiedt sinds honderde jaren op dezelfde wijze. Bij het naderen van het Westminster Palace werden de vorsten en hun praalrij gevo'd door kanonschoten begroet. De koning, die de kroon droeg en in het paas gekleed was, trad het Hoogerhuis binnen, waar hij de koninklijke verklaring afleest.

In zijne rede verklaarde de vorst ondermeer dat de betrekkingen met de vreemde mogendheden steeds op de vriendschap beruiken. De regering zal hare samenwerking met de andere regeringen voortzetten om te pogen een voldoende oplossing te vinden voor het ingewikkeld vraagstuk van de ontwapening, ten einde tot een regeling te komen welke aanneembaar is voor eenieder.

Eene politiek van wederlandsche samenwerking zal doorgedreven worden door een gezamenlijke aktie in het raam van den Volkenbond, en door alle middelen wtaarom om de betrekkingen tusschen de Staten en de volken te verbeteren. Het parlement zal namelijk beslissingen te nemen hebben betreffend dan vorm der toekomstige regering van het Indisch rijk.

De regering zal ten gepaste tijde aan het parlement de begrotingsberamingen voorleggen, dewelke zijn opgevat in zulken zin dat ze zullen leiden tot een trapsgewijze verlichting van de huidige lasten. De regering zal eveneens vooruuden in hare pogingen om gunstige voorwaarden te scheppen voor den uitvoerhandel, zoals bijvoorbeeld door het sluiten van handelsakkoorden, derwijze dat men namelijk voor den katoen- en den steenkoelhandel een uitbreiding mag verhopen.

Het parlement zal een onderzoek te besteden hebben aan een nieuw stelsel van steun aan de werkloozen en aan sociale ontwerpen, alsmede aan ontwerpen betreffend Schotland; de weddingen en de spelen, het behoud voor een ander jaar der toelagen aan de sukkernijverheid, en aan andere belangrijke maatregelen. De koning eindigde zijn rede met den zegen van den hemel op de werkzaamheden van het parlement in te roepen.

Onerebidige interpellatie. — Toen de koning zijn rode gebedd had en aanstalten maakte om het Hooger Huis te verlaten, deed er zich een openbarand incident voor. Een vertegenwoordiger der Labourpartij en lid uit het Lagerhuis brak met het ceremonieel af, waardoor immer het stilzwingen dient bewaard te worden totdat de koning de zaal heeft verlaten.

« En het onderzoek op de inkomsten? En de vermindering van den werkloozensstem », snauwde hij den vorst toe. Vervolgens gansch den stoet bezinde; de scharlaken en hermalijnen mantels die schitterende juweelen, de uniformen der officieren en vertegenwoordigers van het diplomatisch korps, riep de socialistische vertegenwoordiger uit:

« Is die weelde geen schande terwijl er menschen van honger sterven? » Er heerschte vervolgens een groote stilte. De koning en de koningin hadden een oogeblik hun gang gestaakt. Alles bleef bij deze stilte, waarna het Vorstenpaar het Hoogerhuis verliet om zich terug naar het paleis te begeven, terwijl de lords hun zitting uitstelden tot 3 uur in den namiddag, evenals de leden van het Lagerhuis.

ITALIE.

Een waardig protest van den Bisschop van Bergamo. — De bisschop van Bergamo Mgr. Marvelli, heeft geweigerd een gedenkteeken te onthou len voor 'lachsters in den oorlog, omdat naar de bisschop den oorlog beduidde, het gedenkteeken een beschaamde wijze was uitgevoerd. « Ik acht het mijn plicht, zoo sprak de bisschop, als burger en bisschop, openlijk mijn afkeuring daarover te uiten.

— Mussolini en de Volkenbond. — Na de fongate rede van Mussolini bevat de Ita-lianische pers weer scherpe kritiek op dag